EUROOPA ÜHENDUSTE KOMISJON

Brüssel 6.6.2007
KOM(2007) 298 lõplik

2007/0112 (CNS)

Ettepanek:

NÕUKOGU DIREKTIIV,

millega muudetakse direktiivi 2003/109/EÜ, et laiendada selle reguleerimisala rahvusvahelise kaitse saajatele

(komisjoni esitatud)

SELETUSKIRI

1) Ettepaneku taust

- Ettepaneku põhjused ja eesmärgid

Pagulastel ja täiendava kaitse saajatel (edaspidi ka „rahvusvahelise kaitse saajad“) ei ole praegu õigust pikaajalise elaniku staatusele vastavalt nõukogu 25. novembri 2003. aasta direktiivile 2003/109/EÜ pikaajalistest elanikest kolmandate riikide kodanike staatuse kohta. Nõukogu ja komisjon kutsusid seda lünka tunnistades 8. mai 2003. aasta ühisavalduses laiendama nõukogu direktiivi 2003/109/EÜ rahvusvahelise kaitse saajatele. Käesoleva ettepanekuga jõustatakse kõnealune avaldus ja lisatakse rahvusvahelise kaitse saajad nõukogu direktiivi 2003/109/EÜ reguleerimisalasse.

- Üldine taust

Komisjoni 2001. aasta ettepanekus nõukogu direktiivi 2003/109/EÜ kohta[1] võivad pagulased täita pikaajalise elaniku staatuse saamise tingimused pärast viieaastast seaduslikku ja pidevat elamist liikmesriigis ning nad vabastataks stabiilse, korrapärase ja piisava sissetuleku ning isikliku tervisekindlustuse omamise kohustusest.

Läbirääkimiste käigus otsustati siiski jätta pagulased direktiivi reguleerimisalast välja ning nõukogu ja komisjoni ühisavalduses, mis tehti JSK nõukogu 8. mai 2003. aasta istungil, lepiti kokku, et komisjon esitab direktiivi ettepaneku pikaajalise elaniku staatuse laiendamiseks pagulastele ja täiendava kaitse saajatele, võttes arvesse kaitseseisundi ülekandmist käsitlevat uuringut.

- Ettepaneku valdkonnas kehtivad õigusnormid

Pikaajalise elaniku staatus ja sellega kaasnevad õigused ja soodustused on määratletud nõukogu direktiivis 2003/109/EÜ, mida kohaldatakse pärast käesoleva ettepaneku vastuvõtmist ka rahvusvahelise kaitse saajate suhtes. Vastavalt nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivile 2004/83/EÜ on rahvusvahelise kaitse saajad kolmanda riigi kodanikud või kodakondsuseta isikud, kellele on antud pagulase seisund või täiendava kaitse seisund kõnealuse direktiivi tähenduses.

- Kooskõla muude põhimõtete ja eesmärkidega

Käesolev ettepanek on täielikult kooskõlas 1999. aastal Tamperes kogunenud Euroopa Ülemkogu järeldustega ja 2004. aasta Haagi programmiga kolmandate riikide kodanike õiglase kohtlemise kohta.

2) Konsulteerimine huvitatud isikutega ja mõju hindamine

- Konsulteerimine huvitatud isikutega

[1] KOM (2001) 127 (lõplik).

2004. aastal arutasid komisjoni talitused käesolevat ettepanekut üldjoontes mitteametlikult nii liikmesriikidega sisserände- ja varjupaigakomitee raames kui ka ekspertide kahe mitteametliku kohtumise raames.

2004. aastal peeti mitteametlikult nõu ka ÜRO pagulaste ülemkomissari büroo, Euroopa Põgenike ja Pagulaste Nõukogu ning Euroopa rändajatega tegeleva kirikute komisjoniga.

Taani Pagulasnõukogu, Rändepoliitika Instituut ning Rände ja Etniliste Uuringute Instituut teostasid komisjoni nimel uuringu kaitseseisundi ülekandmise kohta Euroopa Liidus, arvestades Euroopa ühist varjupaigasüsteemi ja eesmärki tagada varjupaiga saanutele ühtne staatus kogu Euroopa Liidus. Uuringu aruanne koosneb kolmest osast, kus kirjeldatakse olemasolevat õigusraamistikku, 11 liikmesriigi ja ühe kolmanda riigi kogemusi ning edaspidiseid võimalusi ühenduse mehhanismi kohta, millega kaitset üle kanda. Uuringu tegijad pidasid nõu 11 liikmesriigi, ÜRO pagulaste ülemkomissari ja Euroopa Nõukoguga (seoses vastutuse ülekandmise Euroopa lepinguga). Lõpparuanne, mida arutati liikmesriikide ekspertidega, sai laiaulatusliku heakskiidu.

Konsulteeritud pooled tervitasid direktiivi laiendamist pagulastele. Mõned liikmesriigid väljendasid siiski kahtlusi seoses täiendava kaitse saajate hõlmamisega. Komisjon otsustas sellest hoolimata kaasata kõnealuse rühma käesolevasse ettepanekusse, sest komisjon leiab, et reguleerimist vajab kolmandate riikide kõigi kodanike olukord, kes on elanud viis aastat vastuvõtvas liikmesriigis (lisaks osutati 2003. aasta mai ühisavalduses mõlemale rühmale).

Enamik konsulteeritud pooltest nõustus uuringu analüüsiga selles, et kaitse ülekandmine võib teostuda juba enne pikaajalise elaniku staatuse saamist, mis tähendab seda, et kaitse ülekandmise kohta tuleks koostada eraldi ettepanek. Enamik konsulteeritud pooltest nõustus ka sellega, et ühenduse mehhanism kaitse ülekandmiseks eeldab varjupaigaotsuste vastastikust tunnustamist, mis omakorda nõuab liikmesriikide varjupaigamenetluste piisavat ühtlustamist. Komisjon otsustas seega jätta kaitse ülekandmisel rakendatava ühenduse mehhanismi käesolevast ettepanekust välja.

3) Ettepaneku õiguslik külg

NÕUKOGU DIREKTIIVI 2003/109/EÜ MUUTMINE

Ettepaneku peamine eesmärk on pakkuda rahvusvahelise kaitse saajatele pärast viieaastast seaduslikku elamist liikmesriigis õiguskindlus seoses nende elamisega selles riigis ja õigused, mis on samaväärsed ELi kodanikega. Seega täidetakse direktiiviga 2004/83/EÜ jäänud lünk. Selleks jäetakse direktiivi 2003/109/EÜ reguleerimisalast välja rahvusvahelise kaitse saajatega seotud erandid, võttes vajadusel arvesse nende konkreetset olukorda võrreldes kolmandate riikide kodanikega.

PIKAAJALISE ELANIKU STAATUS ESIMESES LIIKMESRIIGIS

Rahvusvahelise kaitse saajatel peaks olema võimalus saada pikaajalise elaniku staatus neile kaitse andnud liikmesriigis samadel tingimustel kui muudel kolmandate riikide kodanikel. Rahvusvahelise kaitse saajad, kes omandavad pikaajalise elaniku staatuse, peaksid lisaks saama kasutada kõiki selle staatusega kaasnevaid õigusi ja soodustusi, samuti peaksid nende suhtes kohalduma nende õiguste ja soodustuste keelud ja piiranguid, mida on kirjeldatud direktiivis 2003/109/EÜ. Ajavahemiku jooksul, mil pikaajalise elaniku suhtes kohaldatakse rahvusvahelist kaitset direktiivi 2004/83/EÜ alusel, ei saa tema õiguste suhtes, mis tulenevad direktiivist 2004/83/EÜ, kohaldada direktiivis 2003/109/EÜ sätestatud piiranguid. Käesoleva direktiivi reguleerimisalast on jäetud välja küsimus, kas pikaajalise elaniku staatuse saanud rahvusvahelise kaitse saajad vajavad rahvusvahelist kaitset või kas neil on endiselt direktiivi 2004/83/EÜ kohaselt õigus rahvusvahelise kaitse seisundile.

Esmane kaitse andmine eeldab mittetagasisaatmise põhimõtte järgimist pikaajalise elaniku staatuse tühistamise või sellest ilmajäämise korral esimeses liikmesriigis.

ELAMINE JA PIKAAJALISE ELANIKU STAATUS TEISES LIIKMESRIIGIS

Nõukogu direktiivi 2003/109/EÜ III peatükis on sätestatud tingimused, mille alusel pikaajaline elanik võib kasutada õigust elada muus liikmesriigis. Neid tingimusi tuleks kohaldada täielikult nende rahvusvahelise kaitse saajate suhtes, kes on saanud pikaajalise elaniku staatuse.

Rahvusvahelise kaitse saajad, kes taotlevad direktiivi 2003/109/EÜ artikli 23 alusel pikaajalise elaniku staatust muus liikmesriigis kui liikmesriik, kes andis neile rahvusvahelise kaitse, peaksid vastama ka kõigile asjakohastele tingimustele, mida nõutakse direktiivis 2003/109/EÜ.

MUUDETUD DIREKTIIVIGA 2003/109/EÜ EI OLE ETTE NÄHTUD KAITSEVASTUTUSE ÜLEKANDMISEL RAKENDATAVAT ÜHENDUSE MEHHANISMI

Käesoleva direktiiviga antakse teatavatel tingimustel õigus hakata elama teises liikmesriigis ainult pikaajalistele elanikele, mitte rahvusvahelise kaitse saajatele kui sellistele (ka direktiiviga 2004/83/EÜ ei anta sellist õigust). Kuigi teise liikmesriiki elama asumisega võib mõningatel juhtudel kaasneda kaitsevastutuse ülekandmine teataval ajahetkel, jääb see küsimus väljapoole käesoleva direktiivi reguleerimisala.

Kuigi usaldusväärne statistika ei ole kättesaadav, näitab eespool nimetatud uuring kaitse ülekandmise kohta, et taotlusi kaitse ülekandmise kohta tehakse harva. Kaitse ülekandmist käsitlevate sätete erinev tõlgendamine liikmesriikide poolt ei tekita tegelikkuses ületamatuid probleeme. Uuringus selgitatakse ka seda, et kaitse ülekandmine ei ole iseenesest seotud rahvusvahelise kaitse saajate pikaajalise elaniku staatusega, sest pagulane võib saada loa elada teises liikmesriigis (tööalastel või perekondlikel põhjustel) ka enne seda, kui talle on esimeses liikmeriigis antud pikaajalise elaniku staatus. Lisaks eeldab kaitse ülekandmine variupaigaotsuste

4) Õiguslik alus

Käesoleva ettepanekuga muudetakse direktiivi 2003/109/EÜ ja selles kasutatakse sama õiguslikku alust kui direktiivis, nimelt EÜ asutamislepingu artikli 63 lõike 3 punkti a ja artikli 63 lõiget 4. See õiguslik alus on asjakohane, arvestades et rahvusvahelise kaitse saajatele antav pikaajalise elaniku staatus on vahend nende kui kolmandate riikide kodanike integreerimiseks vastuvõtvas liikmesriigis ja kuulub seega sisserändepoliitika valdkonda.

Direktiivi 2003/109/EÜ ei kohaldata Ühendkuningriigi ja Iirimaa suhtes tulenevalt asutamislepingutele lisatud Ühendkuningriigi ja Iirimaa seisukohta käsitlevast protokollist. Sarnaselt ei kohaldata seda asutamislepingutele lisatud Taani seisukohta käsitlevast protokollist tulenevalt ka Taani suhtes.

5) Subsidiaarsuse põhimõte

Rahvusvahelise kaitse saajad jäävad direktiivi 2003/109/EÜ reguleerimisalast välja, mis tähendab seda, et liikmesriigid otsustavad riigi tasemel, kas ja millistel tingimustel rahvusvahelise kaitse saajatele võib anda alalise staatuse ja millise ulatusega see staatus olema peaks. Praegu saavad nad selle staatuse mõnedes liikmesriikides, aga mitte kõikides. Peale selle on nende staatuse sisu erinevates liikmesriikides erinev. Nõukogu ja komisjon on siiski kokku leppinud, et rahvusvahelise kaitse saajatel peaks olema õigus direktiivis 2003/109/EÜ osutatud pikaajalise elaniku staatusele kõikides liikmesriikides sarnastel tingimustel. Seetõttu on vaja võtta ühenduse tasandil vastu ühised eeskirjad.

Seega on direktiivi 2003/109/EÜ muutmine parim viis võrdse kohtlemise tagamiseks kõikidele kolmandate riikide kodanikele, kes on liikmeriigis teatava aja seaduslikult elanud.

6) Proportsionaalsuse põhimõte

Ühenduse meetmete vorm peab olema võimalikult lihtne ja tagama ettepaneku eesmärgi saavutamise ja selle tõhusa rakendamise. Seda silmas pidades on õiguslikuks vahendiks valitud direktiiv, millega muudetakse olemasolevat direktiivi. Sellega määratakse kindlaks üldpõhimõtted, kuid jäetakse adressaatidest liikmesriikide valida kõige sobivam vorm ja viisid, kuidas neid põhimõtteid vastavalt riikide õigussüsteemidele ja üldisele taustale kohaldada. Kavandatava direktiiviga määratakse vaid kindlaks pikaajalise elaniku staatuse omandamise tingimused kolmandate riikide kodanike puhul, kes saavad ka rahvusvahelist kaitset. Liikmesriigid võivad soovi korral sätestada alalise elaniku staatuse omandamiseks soodsamad tingimused, mida kohaldataks vaid riigisiseselt.

7) Ettepaneku üksikasjalik selgitus

Artikli 2 muudatused:

Arvestades 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/83/EÜ (miinimumnõuete kohta, mida kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad täitma, et saada pagulase või muul põhjusel rahvusvahelist kaitset vajava isiku staatus) ja direktiivi 2003/109/EÜ vahelist vajalikku seostamist olukorras, kus on vaja määratleda need kolmandate riikide kodanikud, kes võiksid saada pikaajalise elaniku staatuse, tuleks direktiivi 2003/109/EÜ artiklisse 2 lisada viide "rahvusvahelise kaitse" põhimääratlusele direktiivis 2004/83/EÜ.

Artikli 3 muudatused:

Tehakse ettepanek jätta direktiivi 2003/109/EÜ reguleerimisalast välja sätted, millega välistati rahvusvahelise kaitse saajad.

Artikli 4 muudatused:

Tehakse ettepanek muuta direktiivi 2003/109/EÜ artiklit 4, et võtta liikmesriigis viieaastase seadusliku elamisaja arvutamisel arvesse varjupaigataotluse menetluse kestus. See tagab õiglase kohtlemise olukorras, kus kolmanda riigi kodanikule antakse rahvusvahelise kaitse seisund tema varasema varjupaigataotluse tagasilükkamise otsuse läbivaatamise või selle vaidlustamise tulemusel.

Artikli 8 muudatused:

Direktiivi 2003/109/EÜ artikleid 8–11 kohaldatakse täies ulatuses nende rahvusvahelise kaitse saajate suhtes, kes esitavad taotluse pikaajalise elaniku staatuse saamiseks liikmesriigis.

Siiski on vaja pöörata tähelepanu liikmesriikide kartustele seoses mittetagasisaatmise põhimõtte järgimisega olukorras, kus pikaajalise elaniku riigis viibimine võidakse keelata direktiivi 2003/109/EÜ alusel. Need kartused on seotud asjaoluga, et kolmanda riigi kodaniku elukoha „kaitsetaust“ võidakse tähele panemata jätta, kui rahvusvahelise kaitse andmisel ja tühistamisel pädevad riiklikud asutused erinevad nendest, kes on pädevad pikaajalise elaniku staatuse andmisel ja tühistamisel. See asjaolu on tähtis ka olukorras, kus rahvusvahelise kaitse saaja, kellele on antud pikaajalise elaniku staatus, kolib teise liikmesriiki ja saab pärast viieaastast elamist kõnealuses liikmesriigis pikaajalise elaniku staatuse.

Tagamaks pädevate asutuste teadlikkus sellisest „kaitsetaustast“, kohustatakse artikli 8 kavandatava muudatusega liikmesriike lisama rahvusevahelise kaitse saajatele antava pikaajalise elaniku EÜ elamisloale eraldi märkus selle kohta, et kolmanda riigi kodanikule on antud kaitseseisund.

Sama teabe peaks sisestama liikmesriik, kes annab teisena pikaajalise elaniku staatuse kolmanda riigi kodanikule, kelle pikaajalise elaniku EÜ elamisluba, mille on andnud välja esimene liikmesriik, sisaldab eespool nimetatud märkust. Teine liikmesriik siiski ei kanna seda teavet loale, kui ta leiab pärast konsulteerimist liikmesriigiga, kes märkuse kohaselt on andnud rahvusvahelise kaitse, et rahvusvaheline kaitse on tühistatud.

Artikli 11 muudatused:

Käesoleva direktiivi reguleerimisalast on jäetud välja küsimus, kas pikaajalise elaniku staatuse saanud rahvusvahelise kaitse saajad vajavad endiselt rahvusvahelist kaitset või kas neile jääb alles rahvusvahelise kaitse seisund direktiivi 2004/83/EÜ alusel. Kui direktiivi 2004/83/EÜ kohane rahvusvahelise kaitse õigus jääb neile alles ja nad elavad

Artikli 25 muudatused:

Vajaliku teabevahetuse soodustamiseks liikmesriikide vahel vastavalt artikli 12 lõikes 3a nõutule, tuleks artiklit 25 muuta, et lubada riiklike kontaktipunktide võrgustiku kasutamist ka sel eesmärgil.

2007/0112 (CNS)

Ettepanek:

NÕUKOGU DIREKTIIV,

millega muudetakse direktiivi 2003/109/EÜ, et laiendada selle reguleerimisala rahvusvahelise kaitse saajatele

EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Ühenduse asutamislepingut, eriti selle artikli 63 lõikeid 3 ja 4,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut,[2]

võttes arvesse Euroopa Parlamendi arvamust,[3]

võttes arvesse Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamust,[4]

võttes arvesse Regioonide Komitee arvamust[5]

ning arvestades järgmist:

(1) Nõukogu 25. novembri 2003. aasta direktiivi 2003/109/EÜ pikaajalistest elanikest kolmandate riikide kodanike staatuse kohta[6] ei kohaldata pagulaste ega täiendava kaitse saajate suhtes, kelle suhtes kohaldatakse nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/83/EÜ miinimumnõuete kohta, mida kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad täitma, et saada pagulase või muul põhjusel rahvusvahelist kaitset vajava isiku staatus, ja antava kaitse sisu kohta.[7]

(2) Võimalus omandada pikaajalise elaniku staatus liikmesriigis pärast teatava aja möödumist on oluline osa rahvusvahelise kaitse saajate täielikust integreerimisest nende elukohaliikmesriiki.

(3) Rahvusvahelise kaitse saajate pikaajalise elaniku staatus on oluline ka asutamislepingus sätestatud ühenduse põhieesmärgi – majandusliku ja sotsiaalse –ühtekuuluvuse edendamisel.

(4) Rahvusvahelise kaitse saajad peaksid seega saama pikaajalise elaniku staatuse neile rahvusvahelise kaitse andnud liikmesriigis viieaastase pideva ja seadusliku elamise järel samadel tingimustel kui muud kolmandate riikide kodanikud. Kõnealuse viieaastase pideva ja seadusliku ajavahemiku arvutamisel tuleks arvesse võtta rahvusvahelise kaitse

---

2 ELT C […], […], lk […].
3 ELT C […], […], lk […].
4 ELT C […], […], lk […].
5 ELT C […], […], lk […].
6 ELT L 16, 23.1.2004, lk 44.
7 EÜT L 304, 30.9.2004, lk 12.

saamise taotluse läbivaatamismenetluse kestust.

(5) Pidades silmas rahvusvahelise kaitse saajate õigust elada muus liikmesriigis kui see, kes neile rahvusvahelise kaitse andis, on vaja tagada, et liikmesriigid oleksid teadlikud asjaomaste isikute kaitsetaustast, et nad saaksid täita oma kohustusi mittetagasisaatmise põhimõtte järgimisel. Seetõttu peaks rahvusvahelise kaitse saajale antud pikaajalise elaniku EÜ elamisluba sisaldama märkust selle kohta, et liikmesriik on loa omanikule andnud rahvusvahelise kaitse. Eeldusel et rahvusvahelist kaitset ei ole tühistatud, tuleks see märkus kanda ka teise liikmesriigi väljaantud pikaajalise elaniku EÜ elamisloale.

(6) Pikaajalistest elanikest rahvusvahelise kaitse saajaid peaks kohtlema võrdväärselt nende elukohaliikmesriigi kodanikega erinevates majanduslikes ja sotsiaalküsimustes teatavatel tingimustel, nii et pikaajalise elaniku staatus oleks ka tegelikkuses pikaajaliste elanike integreerimise vahend ühiskonda, kus nad elavad.

(7) Rahvusvahelise kaitse saajate võrdne kohtlemine liikmesriigis, kes neile rahvusvahelise kaitse andis, ei tohiks piirata direktiiviga 2004/83/EÜ tagatud õiguste ja soodustuste kohaldamist.

(8) Direktiivis 2003/109/EÜ sätestatud tingimusi pikaajalise elaniku õiguse kohta elada teises liikmesriigis ja omandada seal pikaajalise elaniku staatus peaks kohaldama ühtmoodi kõikide kolmandate riikide kodanike suhtes, kes on saanud pikaajalise elaniku staatuse.

(9) Rahvusvahelise kaitse saajate kaitse kohustuse ülekandmine jääb direktiivi reguleerimisalast välja.

(10) Kui liikmesriik kavatseb selles riigis pikaajalise elaniku staatuse omandanud rahvusvahelise kaitse saaja direktiivis 2003/109/EÜ sätestatud alustel välja saata, peaks selle isiku suhtes kehtima kaitse tagasisaatmise vastu, mis on tagatud direktiiviga 2004/83/EÜ. Mittetagasisaatmise põhimõtte täieliku järgimise tagamiseks olukorras, kus asjaomasele isikule on antud teises liikmesriigis kaitseseisund ja seda seisundit ei ole vahepeal tühistatud, on vaja tagada see, et teda võib välja saata vaid liikmesriiki, kes on andnud kaitseseisundi, ja et see liikmesriik on kohustatud isiku tagasi võtma, välja arvatud juhul, kui väljasaatmine on lubatud vastavalt direktiivi 2004/83/EÜ mittetagasisaatmise põhimõtte järgimist käsitlevatele sätetele.

(11) Samal põhjusel ei tohiks kohaldada direktiiviga 2003/109/EÜ teisele liikmesriigile antud võimalust saata Euroopa Liidu territooriumilt välja kolmanda riigi kodanik, kes on asjaomases liikmesriigis elama asunud, kuid ei ole veel omandanud selle riigi pikaajalise elaniku staatust, kui asjaomasele isikule on antud teises liikmesriigis kaitseseisund, välja arvatud juhul, kui selline väljasaatmine on lubatud vastavalt direktiivi 2004/83/EÜ mittetagasisaatmise põhimõtte järgimist käsitlevatele sätetele.

(12) Käesolevas direktiivis austatakse põhiõigusi ja -vabadusi ning järgitakse eelkõige Euroopa Liidu põhiõiguste hartas tunnustatud põhimõtteid. Liikmesriigid kohaldavad kooskõlas põhiõiguste hartas sätestatud diskrimineerimiskeeluga käesoleva direktiivi sätteid, diskrimineerimata käesoleva direktiivi subjekte soo, rassi, nahavärvuse, etnilise või sotsiaalse päritolu, geneetiliste omaduste, keele, usutunnistuse või veendumuste, poliitiliste või muude arvamuste, rahvusvähemusse kuulumise, varalise seisundi,

sünnipära, puuete, vanuse või seksuaalse sättumuse tõttu.

(13) Vastavalt Euroopa Liidu lepingule ja Euroopa Ühenduse asutamislepingule lisatud Ühendkuningriigi ja Iirimaa seisukohta käsitleva protokolli artiklitele 1 ja 2 ning ilma, et see piiraks selle protokolli artikli 4 kohaldamist, ei osale Ühendkuningriik ja Iirimaa käesoleva direktiivi vastuvõtmisel ning seetõttu ei ole see direktiiv Ühendkuningriigile ja Iirimaale siduv ega kuulu nende suhtes kohaldamisele.

(14) Vastavalt Euroopa Liidu lepingule ja Euroopa Ühenduse asutamislepingule lisatud Taani seisukohta käsitleva protokolli artiklitele 1 ja 2 ei osalenud Taani direktiivi 2003/109/EÜ vastuvõtmisel ning see ei ole talle siduv ega kuulu tema suhtes kohaldamisele,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

Artikkel 1

Direktiivi 2003/109/EÜ muudetakse järgmiselt:

1. Artikli 2 punkt f asendatakse järgmisega:

„f) *rahvusvaheline kaitse* – rahvusvaheline kaitse vastavalt direktiivi 2004/83/EÜ[8] artikli 2 punktis a määratletule“;

2. Artikli 3 lõiget 2 muudetakse järgmiselt:

a) punkt c asendatakse järgmisega:

„ c) on taotlenud luba elada liikmesriigis vastavalt mõnele täiendava kaitse vormile kooskõlas liikmesriikide rahvusvaheliste kohustuste, riigi õigusaktide või tavaga ning ootab otsust oma staatuse kohta;”

b) punkt d asendatakse järgmisega:

„ d) on taotlenud enda pagulasena tunnustamist ning kelle taotluse suhtes ei ole veel tehtud lõplikku otsust;”

3. Artikli 4 lõikele 2 lisatakse järgmine lõik:

„Rahvusvahelise kaitse saaja puhul võetakse lõikes 1 osutatud perioodi arvutamisel arvesse ajavahemikku rahvusvahelise kaitse taotluse esitamise kuupäeva ja direktiivi 2004/83/EÜ artiklis 24 osutatud elamisloa saamise kuupäeva vahel.“

4. Artiklile 8 lisatakse lõiked 4 ja 5:

“4. Kui liikmesriik annab pikaajalise elaniku EÜ elamisloa välja kolmanda riigi kodanikule, kellele kõnealune liikmesriik on andnud rahvusvahelise kaitse, lisab ta EÜ elamisloale rubriiki „märkused“ järgmise teksti: „Loa omanikule anti rahvusvaheline kaitse [liikmesriigis] [kuupäeval].“

[8] ELT L 304, 30.9.2004, lk 12.

5. Kui teine liikmesriik annab pikaajalise elaniku EÜ elamisloa välja kolmanda riigi kodanikule, kelle pikaajalise elaniku EÜ elamisluba sisaldab lõikes 4 osutatud märkust, lisab teine liikmesriik pikaajalise elaniku EÜ elamisloale sama märkuse.

Enne kui teine liikmesriik lisab lõikes 4 osutatud märkuse, võib ta konsulteerida märkuses nimetatud liikmesriigiga küsimuses, kas pikaajaline elanik on endiselt rahvusvahelise kaitse saaja. Kui rahvusvaheline kaitse on lõpliku otsusega tühistatud, ei lisa teine liikmesriik lõikes 4 osutatud märkust."

5. Artiklile 11 lisatakse lõige 4a:

„4a. Rahvusvahelise kaitse andnud liikmesriigi puhul ei piirata lõigetega 3 ja 4 direktiivi 2004/83/EÜ sätete kohaldamist.“

6. Artiklit 12 muudetakse järgmiselt:

a) lisatakse lõige 3a:

„3a. Kui liikmesriik otsustab saata välja pikaajalise elaniku, kelle pikaajalise elaniku EÜ elamisluba sisaldab artikli 8 lõikes 4 osutatud märkust, konsulteerib ta märkuses nimetatud liikmesriigiga.

Kui rahvusvahelist kaitset ei ole vahepeal tühistatud, saadetakse pikaajaline elanik välja kõnealusesse liikmesriiki, kes võtab pikaajalise elaniku ja tema pereliikmed kohe ilma formaalsusteta tagasi.“

b) lisatakse lõige 6:

“6. Käesolev artikkel ei piira direktiivi 2004/83/EÜ artikli 21 kohaldamist.“

7. Artiklile 22 lisatakse lõige 3a:

„3a. Lõiget 3 ei kohaldata nende kolmandate riikide kodanike suhtes, kelle pikaajalise elaniku EÜ elamisluba, mille on välja andnud esimene liikmesriik, sisaldab artikli 8 lõikes 4 osutatud märkust.

Käesolev lõige ei piira direktiivi 2004/83/EÜ artikli 21 kohaldamist.“

8. Artikli 25 esimene lõik asendatakse järgmisega:

„Liikmesriigid määravad kontaktpunktid, kes vastutavad artikli 12 lõikes 3a, artikli 19 lõikes 2, artikli 22 lõikes 2 ja artikli 23 lõikes 1 osutatud teabe vastuvõtmise ja edasitoimetamise eest.“

Artikkel 2

9. Liikmesriigid jõustavad käesoleva direktiivi täitmiseks vajalikud õigusnormid hiljemalt […]. Nad edastavad kõnealuste õigusnormide teksti ning kõnealuste normide ja käesoleva direktiivi vahelise vastavustabeli viivitamata komisjonile.

Kui liikmesriigid võtavad need õigusnormid vastu, lisavad nad normidesse või normide ametliku avaldamise korral nende juurde viite käesolevale direktiivile. Sellise viitamise viisi näevad ette liikmesriigid.

10. Liikmesriigid edastavad komisjonile käesoleva direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende poolt vastuvõetud põhiliste õigusnormide teksti.

Artikkel 3

Käesolev direktiiv jõustub […] päeval pärast selle avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas*.

Artikkel 4

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

Brüssel, […]

Nõukogu nimel
eesistuja